

GIA 10 XU

HUU - KHANH

28142

TÌNH MÃU TỬ

Tranh vẽ của Nguyễn-Kỳ

SÁCH

HOA XUÂN

(49)

CỦA TUỔI TRẺ

TỦ SÁCH

thanh-niên đọc

Tủ sách của các
bạn thanh-niên ưa

MỘT ĐỜI SỐNG CẦN LAO VÀ TRAI TRẮNG

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

N° 28/42?

TÌNH MẪU TỬ

Ngoài sân vú Thân đang ngồi thừ trước bàn giặt đầy ụ quần áo. Mặt buồn thiu. Tay sẽ uể-oải với bánh xà-phòng để trên mặt tường bên cạnh.

Vừa mới sát và vò được hai ba cái áo, Vú Thân bỗng vui-vẻ nhìn ra cổng, và vồn-vã hỏi:

— Bác Hai đã ra đấy à ?

Một người đàn bà nhà quê đón-dén bước vào.

— Thế nào quê ta vẫn vui đấy chứ hở bác? Cháu bé nó ở nhà có ngoan không? Tôi ở trên này nóng ruột quá. Thế mới biết nháy mắt nghiêm thật. Vừa nghĩ đến cháu xong.

Người mà vú Thân gọi là bác Hai là một bà đã đứng tuổi. Ăn mặc cũ kỹ quê mùa nhưng

160 Indoch
Pièce 943

nhánh-nhầu. Bác ở ngay cạnh nhà chị vú. Nền khi tắt lửa tối đèn, hai gia-đình nghèo khổ này thường giúp đỡ nhau rất thân-mật, thực-thà.

Đôi mắt bác sáng lên trên bộ mặt da mầu đất sạm. Bác tiến gần vú Thân :

— Này chị, bác trai cho tôi lên tìm chị về ngay. Thẻ nào cũng xin phép cho bằng được. Chứ cháu ở nhà nguy kịch lắm, không phải chuyện đùa dẫu mà nhằn không về. Các chị mới nuôi con có khác. Thôi liệu mà xin phép đi. Và chị đưa tôi lên chào ông chủ bà chủ, nhân tiện tôi nói giúp một câu.

Vú Thân ngậy người không nói được gì. Mắt dăm dăm nhìn bác Hai vẻ van-lơn tha-thiết. Trong khi ấy hai tay còn trắng xóa bột xà-phòng cuộn xoa vào nhau.

Tội nghiệp ! Vú năm nay mới hai mươi tuổi — nên ai cũng gọi bằng chị — ở cho bà Phán đây vừa đầy ba tháng. Bà chủ với vợ chồng chị là người cùng làng. Để xong nuôi con được hai mươi bảy ngày, chồng chị bắt đi ở vú, vì cảnh túng thiếu. Con bé để cho vợ cả trông nom. Tuy bữa đói bữa no, chị vẫn thích ở nhà, làm mướn cấy thuê chứ chị có đi ở bao giờ. Nay phải xa làng mạc, nhất là xa con, chị bước chân đi đứt từng khúc ruột. May được bà chủ cũng mến chị ở chỗ thật-thà, dễ bảo và hay làm.

Chả biết con chị cảm sốt thế nào mà tìm khăn cấp thế. Chắc sự chẳng vừa.

Bỏ mặc quần áo bề-bộn ngoài sân, chị lau tay qua loa rồi kéo bác Hai vào cái nhà xe gần đấy.

— Hừ chị vú gớm quá. Làm ăn buồng tung bỏ vãi. Thật là đồ đánh trống bỏ dùi. Xà-phòng quăng ra thế kia sắp-sửa lại lên xin. Có ra của ông Đô-Đốc.

Tiếng đó the-thé từ hè lầu đưa xuống. Đây là lời bà chủ, người to lớn phúc-phịch, mặt sáng như gương. Bác Hai giật mình ngồi né ra một bên để tránh mặt. Còn chị Vú, xưa nay vẫn sợ bà một phép, thấy bóng bà đã lấm-lét nay sao lại vô tâm đến thế.

Có tiếng guốc lộc-cộc ở cầu thang.

Vú Thân đương xoắn-xuýt lấy bác Hai vội chạy ra ngồi chỗ cũ, mắt đỏ lên, tay run-run, không hiểu vì sợ chủ hay thương con. Bà chủ đã xuống. Bác Hai khúm-núm ra chào.

Bà cười rồi don-đa hỏi :

— Tưởng ai. Bao giờ cưới con gái đấy? Sắp làm bà nhạc đến nơi rồi. Cho chúng tôi ăn trầu với nhé. À nay ra tỉnh sắm sửa cho con đấy. Hừ chóng thật, mới ngày nào... Thôi về quăng cái giỏ đựng của đi. Con rể nó cười chết. Nghe nói nhà nó cũng khá kia đấy.

Để mặc bà Phán nói, sau một hồi « vâng dạ » bác Hai mới ngỏ lời. Nghe đến xin phép cho vú em về, bà sa-sầm nét mặt, nghĩ-ngợi.

— Xin nhờ lượng ông bà cả. Trời bắt sao

phải chịu không có ai muốn thế. Chị cháu về độ một hai hôm cho có mẹ có con. May ra nó qua khỏi thực là nhờ phúc đức ông bà. Ở nhà chúng cháu hết sức thuốc thang. Thôi thì ai bảo sao bào-hào làm vậy. Thật có bệnh thì vái tứ phương. Lẽ từ, lẽ đồng, đủ mọi nơi. Người ta bảo có lẽ nó thiếu hơi mẹ.

Bác Hai năn-ni mãi, lấy hết lời lẽ thăm-thương để xúc-động bà chủ. Nhưng nghe chừng vô hiệu.

— Sống chết có số cả — trẻ con ăm sốt là thường, chị về bảo chồng nó thế. Chứ bỗng chốc về thế nào được. Dễ thường con tôi bỏ đấy. Chị tưởng thay vú sữa dễ như thay quần áo. Mượn người khác tôi chẳng thiếu gì tiền. Sợ là sợ con tôi lạ sữa, không chịu. Còn chị vú về hay ở tôi có cần gì. Có bác có dầu thì van người khêu. Thôi chị uống nước rồi về không muộn. Bảo chồng nó rằng nó sẽ về sau.

— Thừa bà mệnh người là quý...

— Ô bay! đừng có lời thôi.

Trông người có vẻ ác-nghiệt nhưng thực ra bà cũng tốt với kẻ hầu người hạ. Chỉ phải cái ác-khẩu thôi. Trong lúc giận bà mắng át đi cho qua-quá. Thực ra trong thâm-tâm, bà áy-náy khó chịu. Trước tình cảnh khó xử này bà vừa an-ủi vừa dọa nạt hoặc bông đùa.

Thấy bà chủ cương quyết, vú Thân nóng ran người như bị sốt rét, nước mắt chạy quanh,

Bà chủ gọi vú Thân lên. . (tràng 6)

thỉnh thoảng mới ghen-ngào nói chen vào lời bác Hai.

Chủ nhân đã lên gác, để hai người ngồi nhìn nhau suy nghĩ. Mỗi tiếng guốc đập vào cầu thang là một tiếng búa nặng lam cho vú Thân tê-tái. Chị phân-vân, oán thân giận chồng. Bác Hai chỉ bực mình về nỗi đi không được việc. Vụt bác nghĩ ra : có lẽ bà chủ ngờ mình đồng mưu vờ vẩn chăng?

Thấy xôn-xao, ông chủ cũng ra hiên gác nhìn xuống. Ông người mảnh-khảnh tướng học-trò, ăn nói dịu-dàng, cả với tôi-tớ cũng vậy. Ông chả đánh mắng chúng bao giờ. « Cả như ông chúng ta ở đời được », chúng thường nói thế.

Mười lăm phút sau. Bà chủ gọi vú Thân lên và đĩnh-đạc bảo :

— Tao không tin chị Hai đầu. Chồng mày đã nhấn, nhân tiện ngày nghỉ, tao cho chị Liên và chị Quý về chơi thăm nhà. Gần đấy sang xem con mày sốt nóng thế nào một thể. Đây tao gửi về cho ba đồng. Các chị lên hãy hay. Chị bé còn ngủ, xuống dọn-dẹp đi.

Chủ gọi vú Thân đã mừng thầm. Bây giờ lại tiu-nguỷu, chân không buồn bước, nước mắt như muốn rào ra.

*
*
*

Liên, Quý về nhà đã hai hôm. Vú Thân vất vưởng như người không hồn. Ngày ngày ra cổng đón tin. Trông thấy Vú mà thương. Chỉ

có Huy con cả bà Phán, và con sen là hay nói chuyện với vú thôi. Chiều đến chị lân-la vào chỗ Huy học. Chị thích xem bói Kiều lắm. Như mọi khi, lần này chị cầm quyển Kiều khẩn cần-thận, dở ra, rồi đưa cho Huy. Anh có tài tán hươu tán vượn; không hiểu anh giảng giải thế nào mà vú Thân sinh lo. Rồi nức-nở khóc, ôm chặt chị bé vào lòng.

Chị bé chóng lớn, xinh khéo quá. Lại bằng tuổi con vú Thân. Ai vào cũng khen lấy khen để, đòi hôn. Thấy chị bé nỏ đùa, chị vú lại liên-tưởng đến con mình. Bây giờ có lẽ nó gầy tóp đi. Trời rét thế này áo chần chả có. Bỏ con mình một xó, bế ấm nung niu con người, chị thấy cực nhọc muôn phần. Có vui chỉ vui gương, ăn uống thất thường, bữa lưng bữa vực. Tình mẫu-tử khiến chị thay đổi tính tình. Trước kia vui-vẻ, bây giờ sinh ra cau-có. Lúc nào cũng ủ-rũ âm-thầm, hình như ác-cảm với mọi người. Hễ nói là thở dài chép miệng. Đêm đến chị nghĩ oán chồng. Anh chàng đã vay của bà chủ hai chục bạc nên chị mới cực khổ thế này. Mò cua bắt ốc ở nhà mà được gần gửi con còn sung-sướng hơn. Không ai như chồng chị. Ra tỉnh làm xe làm bếp thì thôi, về quê chỉ ăn nhờ hai vợ. Lại hay đủ thứ: rượu chè, cờ bạc; nợ-nần vì thế. Ít ăn ít ngủ, da-dẻ chị vàng như nghệ, ai trông cũng quở.

Chiều nay lạnh quá. Mưa phùn luôn không tạnh. Ngoài phố chỉ có tiếng rao kéo vừng,

keo bột. Vú Thân lạch-cạch giã bột dưới nhà xe, lằm-bằm với con sen :

— Các chị ấy tẻ quá ; về chẳng cho tôi hỏi chuyện, chạy biến lên gác.

Mười lăm phút... Rồi nửa giờ.

Tiếng cười nói ầm-ầm ở cầu thang gác. Chị khắp khởi mừng thầm. Không đề hỏi, Liên — chị Quý — đã nói :

— Cái nhà bác Hai chỉ to chuyện. Tao về tận nơi rồi, nó chỉ nóng qua loa thôi. Việc gì, nó vẫn mập-mạp, cười như nắc-nẻ. Mình định ở nhà vài hôm sợ mày nóng ruột, phải ra ngay. Bực quá !

Vú Thân nhìn Liên không chớp mắt, tươi tỉnh hẳn lên, thỉnh thoảng gượng cười.

Nói thế chị biết vậy. Đến lượt chị ngờ bà chủ. Lại thực. Tại sao hai chị về lại chạy tọt lên gác, mình gọi cứ làm thỉnh. Khi Liên đã lên nhà, chị giắt Quý vào bếp hỏi. Quý mười bốn tuổi, nhanh-nhẹn tinh-nghịch nhất nhà.

— Mày ạ, chị Liên sợ mợ mắng, nói dối đấy. Mợ dạn kỹ lắm cơ. Đừng bảo ai nhé. Tao về thấy con mày gầy lắm. E ơi ! gầy ghê quá mày ạ, chỉ có da với xương. Lần trước về tao còn muốn bế, lần này lạ hẳn đi, sờ dợn cả tay.

Vú Thân chết điếng người. Quý tiếp theo :

— Tao, bác Hai với chị Liên về đến sân, chồng mày đã hỏi. Biết mày không về, chồng mày kêu : « Thôi chết thì chết. Trời cũng chả làm sao

Vũ Thân lách cách giã bột... (tr. 8)

được ». Chị cả thì ời-ời ru nó ; chốc-chốc lại gắt : « Như cái giẻ vắt vai mà nhèo-nheo thế này, ai chịu được, mất ăn mất ngủ thôi. Tòì là đây tớ các ông các bà đây ». Buồn quá đi mất. Tao chạy ngay về nhà, xin bà được cái này thú không ?

Quý vừa nói vừa dơ ra một cái ví da nhỏ xiu.

— Này, ai như mợ gọi, thôi tao lên. Đừng nói nhá, chết tao đấy.

Trời vẫn mưa bụi lẩn-tẩn. Đòì chim bồ câu non gụ ở cửa chuồng. Thỉnh thoảng mẹ lại tha mồi về mớm. Nhà bên cạnh học-trò trọ rất đông. Tan học về họ nô đùa ca hát inh-ỏi. Ngồi tần ngần bên cối bột, vú Thân chẳng nói năng, lấy bột vãi xoa lên bàn chân. Tự nhiên chị thở dài buồn nản.

— Trời ời ! buồn chết người mà các tướng hát với sường mãi.

Rồi chị sinh cái kỉnh. Mấy con gà xun xoe chỗ chị giã bột. Vớ được cái gì là chị quăng cái ấy, không nể tay.

Có tiếng trẻ khóc trên gác. Vú Thân uể-oải đứng lên. Giấc mộng liên miên bỗng tiêu tan.

Nghĩ ngợi nhiều, đêm nào chị cũng mê sảng. Hễ chớp mắt là mê. Mà toàn những cảnh thương tâm. Chị mê thấy đi chợ về, bắt được một đứa bé mới đẻ bỏ bên bờ đừa. Thấy mẹ ăn mày đem con đi cho khắp phố mà không ai nhận. Chị thấy được về thăm con, cho nó bú,

nó không chịu cứ ưỡn người khóc thét như có người đánh cầu. Chị đi lễ đình chùa. Chồng chị chỉ đay nghiến. Có con lần đầu, chị lúng túng. Lại bao nhiêu quỷ sứ, mặt mày kỳ dị, đến nhè xin con chị. Chị thét lên cầu cứu, cả nhà ngồi yên.

*
* *

Hôm nay trời hửng nắng. Bức tường ẩm ướt lốm đốm khô từng đám. Ngày xuân, phố-xá tấp nập lạ thường. Các con bà Phan sắm sửa đi xem hội chùa Đồng-Quang.

— Hội vui lắm vú em ạ, xem cho đỡ buồn đi. Giắt anh Hiền hộ một thẻ — Huy bảo Vũ Thân.

— Mời các anh các chị đi, Tôi buồn vì cháu bé lắm. Anh tinh tôi biết gì là vui.

Bà chủ cười cợt, thêm vào :

— Thôi các con đi. Nó còn nhớ chồng. Gớm mới xa chồng có mấy tháng mà cuống-quýt lên.

Những câu nói khích ấy không làm cho chị đau lòng. Chị lẳng-lặng đặt cô bé vào cái xe nệm da rồi đẩy khắp sân. Đẩy nhanh lắm, cô bé cười sảng-sắc, chị hình như cố xua đuổi cái gì trong óc, nó theo rồi hành-hạ. Lạ thay! Chị cũng cười, quên hẳn đó là con người khác, chứ không phải con mình. Nỗi đau thương của chị hầu nguôi.

Từ ngày Quý đại-dột nói chuyện thực với vú Thân, Huy biết và ân hận mãi. Hễ thấy các em bàn đến là anh nạt ngay, hoặc mắng, hoặc

tát, hoặc dọa mách cặn mợ. Chúng tai-ác lạ. Thấy người ta sàu-não, chúng thi nhau bịa đặt, để cười với nhau, làm người ta rớt nước mắt mới nghe. Mười sáu tuổi, Huy đã biết nghĩ đôi chút. Mấy hôm trước, chính anh cũng như họ, lấy cái buồn của người khác làm cái vui của mình. Anh nhớ lại lời thầy học Đến những việc nhỏ mọn, như thi trong lớp, người nhất còn không nên tỏ sự vui mừng quá trước mặt người bạn kém, huống chi việc quan trọng thế này. Phải rồi. Đau đớn có thể làm cho linh hồn tê-liệt, thân thể héo-hon, tiều-tụy. Ta sẽ độc ác nếu ta gọi mỗi sàu của người khác.

Rồi Huy cất tiếng gọi :

— Vú Thân, người ta bảo trẻ con như chị bé nhà hoặc con vú, hay cảm lắm phải không? Đầu trắng cuối trắng, chàm vĩa, mọc răng, gió máy, gồm bao nhiêu thứ. Để vậy, biết rõ bệnh tôi mách chỗ cho mà mua thuốc.

— Trên này cũng có thuốc bán như ở chợ quê ta hở anh?

— Vú này mới lần-thần.

— Mợ bảo thế.

— Vú nghe nhầm. Mợ bảo trên này ít thuốc lắm nhi đấy chứ. Nếu cần thuốc tây nhà cũng có. Bệnh quỷ đã có thuốc tiên. Đừng ngại vú ạ.

Anh ngồi tỉ-tê kể hè vừa qua anh cũng ốm liệt giường, liệt chiếu, mất tiền trăm chẳng khỏi. Thế mà có mấy hào thuốc ề anh bình phục

Rồi đầy khắp sân (tr. 11) Lòng thương người của Huy ngày mở rộng, Anh tìm hết cách an ủi vú Thân. Chiều nay đang ngồi làm bài anh

liền. Vú Thân ngồi nghe trong lòng hy vọng, không nghĩ đến những hình ảnh tối tăm khủng khiếp nữa.

— À cái Liên hôm nọ làm thủ công đôi tất đan đẹp lắm. Để tôi đồ nó, rồi tôi gửi về cho con vú.

— Đời nào chị ấy cho.

— Vú cứ tin ở tôi. Yên xem còn gì không nào? Này cái áo len cũ của tôi có phá ra may gì được không nhỉ.

Ấy chết. Chờ anh ạ. Áo còn mới. Cảm ơn anh có lòng thương cháu bé.

sực nhớ :

— Vú em ơi ! Tôi bảo. Vú có muốn viết thơ về không. Tôi có phong bì tem sẵn rồi.

— Vâng anh họ thì còn gì bằng.

— Nào bây giờ muốn nói gì đọc ra. Nghĩ cẩn thận vào. Thế mà tiện chứ dặn họ đi về nói chẳng ra ngô khoai gì cả.

— Vâng anh viết đi.

Vú em bắt đầu liến thoắng :

— *Anh Sinh, điều thứ nhất tôi có lời về xin nôi anh, điều thứ hai nhờ...*

— Ô kia ! thông thả từng câu tôi mới viết được. Y như mở máy ấy ai theo kịp.

Họ phá lên cười. Liên chế nhạo :

— Làm như nghị-định ấy. Sao chả thêm chiều theo nghị-định ngày... hay theo điều luật thứ mấy anh phải...

— Hay chứ lị — Quý nói theo.

Huy đưa mắt nhìn các em, ý bảo : « Liệu đấy ! không phải lúc đùa ». Họ ngồi im. Anh ôn-tồn bảo :

— Thế này tiện hơn vú ạ. Vú cứ kể rành mạch rồi tôi viết hộ. Vừa gãy-gọn vừa nhanh chóng.

Vú Thân ngồi tỉ-mỉ kể, nhìn trần nhà mắt luôn luôn chớp. Huy chống tay lên đầu cầm cúi viết. Xong đâu đấy anh đọc lại cho nghe. Rồi tự tay anh đi bỏ thơ lấy.

Mới bỏ thơ buổi sáng thì buổi chiều bà Phán mượn được người thay. Cả nhà mừng rỡ. Bà

chủ dò biết con mình thóc-mách, nói chuyện lại với chồng. Tức khắc ông gọi họ lên răn bảo :

— Các con chỉ có học chữ không hành. Nhất là con Quý. Mẹ và anh đã dặn lại còn xuống bò-bò với vú em. Chúng con không biết có nhiều sự thực không nên nói à ? Cậu mẹ đang lo thu-xếp chónh cho nó về đấy chứ. Tuy nghèo khó nhưng chúng biết đau-dớn, tủi-nhục. Đừng làm cho nó buồn vô-ích. Đừng bắt-chước những người càn dỡ chửi bới họ phải tội. Lắm người mồm loa mép dài, chửi ông bà cha mẹ, thành-hoàng bản-thổ người ta, mà chửi văn hoa nghĩa lý ; chúng con xem có ai khen. Mà đi ở đã có gì là xấu. Bán công lao nuôi miệng, làm lắm-căm lễ-kể cả ngày mới được miếng ăn. Không những đừng nên khinh chúng mà còn cảm ơn là đẳng khác. Con sen ốm có mấy hôm chúng con phải làm lấy thì đủ biết. Chớ theo gương những con nhà hư đồn thù hằn cãi nhau với người hầu-hạ. Chủ nhà cũng có bốn phận đối với đầy tớ kia mà.

— Khốn chúng nó cũng chả vừa cậu mẹ à.

— Các con không hiểu rồi. Người trên mà đứng-dẫn ăn ở độ lượng dựa nào dám hỗn. Các con kêu chúng ngu dốt. Ừ có ngu dốt chúng mới đầy-đọa tằm thàn mà nhiều người mới được ngồi mát ăn bát vàng. Muốn vừa ý mình chỉ có cách là các con làm lấy.

Các Cô bấy giờ mới tỉnh ngộ, thấy mình

dại-dột.

— Vây từ mai cậu cho chúng con vào đoàn Hương-Đạo để tập làm người, chúng con có bằng lòng không ?

Cả bọn đồng thanh kêu : “ Có ạ ”.

Đoạn ông bà cho vú Thân sắm-sửa mai về sớm.

Chị mừng quýnh, chẳng khác gì các anh các chị được đi xem-chiếu bóng. Mừng đến nỗi bao nhiêu việc vặt dưới nhà như rửa bát, giặt rũ, lau chùi chị nhận làm cả. Con sen rất ngạc nhiên.

Mai được về ! Mai sẽ về thực sớm ! Chị Vú ngồi bàn với con sen những việc nên làm. Đang chuyện trò vui-vẻ bỗng nét mặt chị đỏ hoe.

— Kia chị làm sao thế.

— Có chị tôi mới nói — mợ ác thực. Giá cho tôi về chuyển trước. Tôi tưởng mười mười là được kia đấy. Ai ngờ...

— Chị dờ-dẫn quá. Chuyện qua rồi bỏ đi. Kể cũng trả nên trách mợ. Này nhá, chị bé lạ sữa là một. Mượn tạm người ở Hanoi này thì ghê lắm. Năm người mười lạng, cô ả lại cuôm một mẻ rồi đi thi hay gớm. Ngày nào mợ cũng đi tìm người thay chị đấy. Có lúc thế nọ lúc thế kia. Mợ chỉ loác-quác chứ chẳng có tâm-địa nào đâu.

Thấy vú Thân bĩu môi tỏ vẻ không tin, con sen cười, rồi lảng sang chuyện khác.

Vũ Thân ngồi tả mĩ kê (tr. 14)

— Kia ban nầy, chị bảo ra phố mua gì không ra đi. Chóng về ngủ mai còn về sớm. À nhớ gọi tôi dậy cùng với nhà. Tôi ra ga với chờ vui.

— Nào đi.

*
* *

Cánh đồng làng Lác sau những ngày mưa phùn buồn tẻ, đang phơi mình dưới ánh nắng xuân hồng dịu. Chỗ tát nước, nơi bón phân, làm cỏ. Ai nấy đều vui-vẻ. Trong khung cảnh tung-bừng đầm ấm ấy, họ cười nói, bàn lại chuyện tết, thi nhau đoán thời-tiết và mùa màng năm mới này.

Con đường đất bực ngang, ngoằn-ngoèo xiên qua cánh đồng rồi lẫn vào xóm Đông. Năm thì mười họa, một hai người hàng tổng, hàng huyện chắc ở xa lắm, bây giờ mới đi tết về. Họ ung dung ngắm đồng thiên-hạ so-sánh với ruộng đất làng mình.

Một mụ đàn bà rảo bước, vượt hết mọi người. Cái áo lai vai vải quàn-anh đã rách khuỷu tay, cái khăn mỏ quạ màu bạc phếch. Dưới tay cắp một gói bọc bằng nhật báo. Mặc dầu về đến đất làng, người ấy cứ cầm cúi đi. Thoáng trông thấy thị ở đằng xa lại câu truyện đã truyền từ mồm nọ sang mồm kia giữa bọn nông phu. Biết người cùng làng mà họ không gọi. Người đó là vú Thân. Họ không niềm nở chào hỏi, vì làng Lác không phải là nơi chôn rau cắt

rồn của chị. Chị lấy chàng Sính, ngoài ba vợ chồng ra không có ai là họ-hàng thân-thích.

— Tưởng nghe nó ra nếm cơm Hà-nội béo tốt thế nào.

— Khiếp! Gái một con trông... gồm con mắt.

Vú Thân lặng lẽ đi, không quay lại, không để ý nghe. Khốn nỗi, những lời bình-phẩm tai-ác ấy cứ nhè tai chị mà chui vào. Như người ta ra thi cũng tươi đẹp thực đấy. Cơm hai bữa no nê, sáng ăn cháo, chiều ăn cháo, mà chẳng công lên việc xuống gì. Chị nghĩ thế. Rồi chị lại nghĩ khác, hẳn học: đó là để cho mình nhiều sữa tốt, có phải vì lòng tốt đối với mình đâu.

Chân bước lòng hồi-hộp. Chị đi lén-lút như tội nhân thoát khỏi nhà lao. Sung-sướng là sắp được trông thấy con, ôm ấp nó. Con xa mẹ, khác gì cá xa nước. Nghĩ lại mà cảm ơn ông chủ và bà chủ nữa. Giờ chị mới thấy cảm hờn là vô lý. Hai ông bà cùng tốt cả.

Nhà chị ở sát rìa làng. Chả mấy lúc đã về đến cái cổng tre. Con chó Cún chạy sỏ ra mừng rồi rít. Không vội nữa. Xuống cầu ao rửa chân tay kỹ càng cái đã. Trên bờ ao, Cún vẫn vẫy đuôi, hăm-hực, ý muốn nói với chủ những gì, nhiều lắm...

Phẩy những hạt nước trên bụi tre rơi xuống, sửa lại cái khăn, vú Thân vừa bước qua bậc cổng vừa rở gói giấy, nói cười;

— « Bé tý của Bu đâu nào ! Áo, mũ đàn mẹ mua ở Hà-nội cho đây. « Chẹp » quá ! »

Chồng chị và vợ cả đang ngồi sưởi nắng ngoài sân.

— Di đã về.

Vợ cả ngẩng đầu lên chào gọn lỏn rồi lại cúi xuống bắt chấy cho con mình nằm gục trên đùi.

Chồng chị đánh ngay một câu buông thông :

— Bỏ sáng sớm này rồi. Bây giờ mới « đâu nào » « đó nào ».

Rồi chàng an-ủi vợ :

— Thôi số nó thế, có về mấy hôm trước cũng chả làm sao được. Nó chê nhà mình dấy mà. Đi sớm thế cũng may. Cậu cả lại chơi đến lén tám lén chín mới lặn cồ ra, thì còn tai hại. Đã cơm nước gì chưa. Nhà cũng ăn một thể đi kéo dơi.

Ôi thôi ! bao nhiêu nét dăn, trong giây lát làm tan nù cười vui vẻ. Chẳng khác gì người bị luồng điện mạnh chạy qua. Vũ Thân đứng trơ như pho tượng gỗ. « Bạch ! », bọc giấy rơi xuống sân.

Tai chị ù hần lại. Nước mắt rào rào như muốn xé mi để tranh nhau ra trước. Rõ ràng mắt mở to mà không trông thấy cảnh vật chung quanh. Chỉ thấy một thế giới tối tăm, trong đó muôn nghìn sao sáng, rung rinh, khi biến khi hiện, đang lấp-lánh...

SÁCH HOA XUAN

CỦA TUỔI TRẺ

*Loại sách giải trí có ích viết riêng cho
các em nhỏ*

14 — PHO BLOCKHAUS NORD — HANOI

Đã xuất bản :

1. MỘT ĐÊM TRONG RỪNG THẨM (hết)	26. CÁI ĐÈN THẦN hết
2. CẬU BÉ LÀNG ỪNG (hết)	27. CÓ NGÀY MAI hết
3. SÓNG GIÓ (hết)	28. CÔ BÉ GAN DẠ hết
4. HỘP SỮA ĐỒ (hết)	29. SỢ DỪA hết
5. GAN TRẮNG SĨ (hết)	30. VUI CHƠI CA MÚA
cuốn thứ hai (hết)
6. CÔ BÉ QUAY TƠ hết	31. BADEN POWELL
7. MỒ COI hết	32. YÊU TRẺ
8. TRUYỆN CON THỎ hết	33. CON MÈO ĐEN
9. MỖI TỬ THÙ (hết)	34. CON ONG CÁI KIẾN
10. VUI CHƠI CA MÚA (hết)	35. DỌA THẦY BÓI
11. THẦY CAI TÒ LĂNG ĐÍT (hết)	36. MỘT ĐÊM RỪNG RỌN
12. LAM SƠN HỘP MẶT hết	37. NHỮNG SỰ BÍ-MẬT CỦA
MỘT TỜ GIẤY
13. BA CON CHIM (hết)	38. NÀNG BÂN
14. CÁI SẮC BIẾN HÌNH (hết)	39. HAI NGƯỜI BẠN, I
15. ALIBABA (hết)	40. HAI NGƯỜI BẠN, II
16. LÒNG TRẺ (hết)	41. TẮM CẮM
17. VUA BÀ (hết)	42. VUI CHƠI CA MÚA III
18. TRÒ QUỶ THUẬT hết	43. TAY KHÔNG VÀO TRẠI
GIÁC
19. ÔNG BỤT CHÙA VÀNG hết	44. CHIẾC BÁNH CHỪNG
20. MƯỜI NÀNG TIÊN hết	45. NGUYỄN MẠI
21. HÀN THỰC hết	46. CON YÊU RÀU XANH
22. CÙ KHÔNG CƯỜI hết	47. BẮT SỐNG
23. ĐỪA BÉ BỎ RƠI	48. PHẦN THƯỞNG DANH
DỰ
24. THẠCH SÁCH hết	49. TÌNH MẪU TỬ
25. CÁI TRANH hết	

Những cuốn hết sẽ in dần lại lần thứ hai.

GIÁ MỘT HÀO MỘT CUỐN

Imp. QUANG-HOA 64-66, Sinh-Tu — Hanoi